

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובכך מקום, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הזרוע, שהרי אין ללבוש
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

התפלין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מארה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

ועל זה, חלו של מועד הוא לענין
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו. אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרון טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובכך אתר, ימים טובים אינון תפלין דרישא,
דקודשא בריך הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפלין
דזרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפלין דזרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפלין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דזרועא, חולו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

ועל דא, חולו של מועד איהו לענין עבדתא,
כגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה כגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפלין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפלין,
דהא אלין יומין, דאינון תפלין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפלין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפלין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנן אחדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנן אחדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפלין דרישא.

ועמא קדישא אחדין תפלין דמארי עלמא
ושריין עליהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעבדא תפלין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפלין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

לְמַלְכָא דְבַעֵי לְנִטְרָא לִיה לְעַבְדֵיהּ, אָמַר לִיה
 עֶבֶד (חֻתְמָא) כְּדִיוֹקְנָא דְחֻתְמָא דִילִי,
 כָּל זְמַנָּא דִּיהוּא דִּיוֹקְנָא יִתְחַזֵּי עֲלֶיךָ, כִּלְא
 יְזוּעוֹן וַיִּדְחֲלוֹן מִינְךָ. לְבַתֵּר מַגּוֹ רְחִימוּ
 עֵילְאָה, דְקָא רְחִים לִיה מְלָפָא, יֵהֵב בִּידֵיהּ
 חֻתְמָא דְגוֹשְׁפִנְקָא עֵילְאָה דִילִיה, כִּיּוֹן דְאָחִיד
 חֻתְמָא עֵילְאָה דְמְלָפָא בִּידֵיהּ, שְׂבִיק מְגִיָּה
 הֵהוּא דִּיוֹקְנָא דְאִיהוּ עֶבֶד.

אִי הֵהוּא עֶבֶד, דְחֵי חֻתְמָא עֵילְאָה דְמְלָפָא,
 בְּגִין הֵהוּא חֻתְמָא דְאִיהוּ עֶבֶד, וְדָאֵי בַר
 קְטוֹלָא אִיהוּ הֵהוּא עֶבֶדָא, בְּגִין דְעֶבֶד קְלָנָא
 בְּחֻתְמָא דְמְלָפָא, וְלֹא חֵיִישׁ לִיקְרִיָּה. וּבְגִין
 כְּךָ, אָסוּר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְדַחֵיָא חֻתְמָא
 דְמְלָפָא עֵילְאָה דְשָׂרֵי עֲלֹן, בְּגִין דִּיוֹקְנָא דָא
 דְאִינוּן עֶבְדִים (דְאִינוּ עֶבְדִין).

הָאֵי בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכֹל שֶׁכֵּן
 בְּשַׁבָּת, דְּכִלְא שְׂרִיא עֲלֹן, שַׁבָּת דְּמַעְלִי
 שַׁבְתָּא, תְּפִלָּה שֶׁל יָד. שַׁבָּת דִּיוֹמָא, תְּפִילִין
 דְרִישָׁא.

וְהָכִי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעַמָּא
 קְדִישָׁא רְחִימָא דִילִיה, בְּחֻל אִינוּן
 תְּפִילִין דְעַבְדוּ דִּיוֹקְנָא דְחֻתְמָא דְמְלָפָא,
 לְמַהוּי נְטוּרִין בְּכֹל סְטָרִין. בְּשַׁבָּת וּמוֹעֵד
 דְאִינוּן יוֹמִין טָבִין, וְתְּפִילִין דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא
 מְמַשׁ. מְעַבְרֵן הֵהוּא דִּיוֹקְנָא, וּמְנַחֵי תְּפִילִין
 דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא. זָכָאִין עַמָּא דָא, דְבִידֵן חֻתְמָא
 עֵילְאָה דְמְלָפָא.

מֵאַן דְמַנַּח תְּפִילִין, אֲצַטְרִיךְ לְמַחְדֵי. וְעַל דָּא
 פְּתִיב, (דְבָרִים טו יד) וְשִׁמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ. בְּתְּפִילִין
 דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא אֲצַטְרִיךְ לְמַחְדֵי. וְחֻדְוָה דָּא,
 בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִילִין דְרִישָׁא,
 וּבְתְּפִילִין דְדָרוּעָא.

בְּיוֹם טוֹב מֵהֵהוּא רִיחָא עֵילְאָה, שְׂמִנְיָךְ

לְמַלְכָּךְ שְׂרָצָה לְשֹׁמֵר אֶת עַבְדּוֹ,
 אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה (חֻתְמָא) כְּמוֹ דִּיוֹקְנָא
 חֻתְמָתְךָ שְׁלִי. כָּל זְמַן שְׂאוֹתוֹ
 דִּיוֹקְנָא יֵרָאֵה עֲלֶיךָ, כִּלְמֵ יְזוּעוּ
 וַיִּפְחָדוּ מִמֶּךָ. אַחַר כֵּן מִתּוֹךְ
 אֲהַבָּה עֲלִיוְנָה שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ
 הַמְּלָךְ, גִּתָּן בְּיָדוֹ חֻתְמָתְךָ שֶׁל
 חֻתְמָתְךָ הַעֲלִיוְנָה שְׁלוֹ. כִּיּוֹן
 שְׂאָחוֹ חֻתְמָתְךָ הַעֲלִיוֹן שֶׁל הַמְּלָךְ
 בְּיָדוֹ, נִטְל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַדִּיוֹקְנָא
 שֶׁהוּא עֲשֵׂה.

אִם אוֹתוֹ הַעֲבֵד דוֹחֵה אֶת חֻתְמָתְךָ
 הַעֲלִיוֹן שֶׁל הַמְּלָךְ בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
 חֻתְמָתְךָ שֶׁהוּא עֲשֵׂה, וְדָאֵי
 בְּן-מִנָּת הוּא אוֹתוֹ הַעֲבֵד, מִשּׁוּם
 שְׂעֲשֵׂה קְלוֹן בְּחֻתְמָתְךָ הַמְּלָךְ וְאִינוּ
 חוֹשֵׁשׁ לְכַבּוּדוֹ, וּמִשּׁוּם כֵּן אָסוּר
 לְעַם הַקְּדוֹשׁ לְדַחֹת אֶת חֻתְמָתְךָ
 הַמְּלָךְ הַעֲלִיוֹן שֶׁשׁוֹרָה עֲלֵינוּ,
 מִשּׁוּם הַדִּיוֹקְנָא הַזֶּה שֶׁהֵם עֶבְדִים
 (שְׂאֵנוּ עוֹשִׂים).

זֶה בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכֹל
 שֶׁכֵּן בְּשַׁבָּת, שֶׁהַכֹּל שׁוֹרָה עֲלֵינוּ.
 שַׁבָּת שֶׁל עַרְב שַׁבָּת - תְּפִלָּה שֶׁל
 יָד. שַׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם - תְּפִילִין שֶׁל
 רִאשׁ.

וְכֵן מְסַדֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
 הָעַם הַקְּדוֹשׁ הָאֱהוּב שְׁלוֹ, בְּחֻל
 - אוֹתָם תְּפִילִין שֶׁעֲשׂוּ בְּדִיוֹקְנָא
 חֻתְמָתְךָ שֶׁל הַמְּלָךְ, לְהִיּוֹת
 שְׂמוּרִים בְּכֹל הַצְּדָדִים. בְּשַׁבָּת
 וּמוֹעֵד, שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים,
 וְהַתְּפִילִין שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם מְמַשׁ
 - מְעַבְרִים אוֹתוֹ דִּיוֹקְנָא, וּמְנַחֵים
 אֶת הַתְּפִילִין שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם.
 אֲשֶׁרֵי הָעַם הַזֶּה, שֶׁבִידָם חֻתְמָתְךָ
 הַעֲלִיוֹן שֶׁל הַמְּלָךְ.

מִי שְׂמַנִּיחַ תְּפִילִין צְרִיךְ לְשַׁמַּח,
 וְעַל זֶה פְּתוּב וְשִׁמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ.
 בְּתְּפִילִין שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם צְרִיךְ
 לְשַׁמַּח, וְהַשְׂמֵחָה הַזֹּאת בְּמוֹעֵד
 וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִילִין שֶׁל
 רִאשׁ, וּבְתְּפִילִין שֶׁל הַדָּרוּעַ.

בְּיוֹם טוֹב, מֵאוֹתוֹ הַרִיחַ הַעֲלִיוֹן

טובים, תפילין דרישא. בחולו של מועד, שמן תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא באורח סתים בתפילין דרישא.

עד פן עלמות אהבוך, פיום טוב בתראה דחג, דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון משריין וחילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחילין דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוך, אינון) משריין וחילין דלעילא, עלמות ומשריין וחילין דלתתא.

עד פן עלמות אהבוך - פיום טוב האחרון של חג, שהרי תפלה של יד נשלמת ומוארת בשלמות, ולחלק חלק לכל, לכל אותם מחנות וצבאות שלמעלה, ולכל אותם המחנות והצבאות שלמטה. ועל פן עלמות (אהבוך, אותם) המחנות והצבאות שלמעלה, העולמות והמחנות והצבאות שלמטה.

פתח רבי שמעון ואמר, כתיב (בראשית כז כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתנא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושיין.

פתח רבי שמעון ואמר, כתוב (בראשית כז כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. מה ראה יצחק, שאף על גב שאותו מאכל ומשקה שהביא לו יעקב, לא ברך אותו עד הזמן שהריח את אותם לבושים?

פתח אית לאסתפלגא, דהא אינון לבושיין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא כתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו. אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושיין ממש, ולא דעשו. ואף על גב דכתיב בגדי עשו, בטופסא הוו גביה. פגוונא דא ההוא באר דיתב עליה יעקב, ויתב עליה משה, בטופסא הוה לגבי אחרנין, פיון דאתא יעקב, אשתמודע בירא למאריה, וסליקו מיא לגביה, וכן לגבי משה.

כאן יש להסתכל, שהרי אותם לבושים לא היו של יעקב, שהרי התורה מעידה, שכתוב (שם) את בגדי עשו בנה הגדל, וכאן כתוב את ריח בגדיו, וכי בגדיו היו? ריח הבגדים הוה צריך להיות. מה זה בגדיו?

הכא אית לאסתפלגא, דהא אינון לבושיין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא כתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו. אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושיין ממש, ולא דעשו. ואף על גב דכתיב בגדי עשו, בטופסא הוו גביה. פגוונא דא ההוא באר דיתב עליה יעקב, ויתב עליה משה, בטופסא הוה לגבי אחרנין, פיון דאתא יעקב, אשתמודע בירא למאריה, וסליקו מיא לגביה, וכן לגבי משה.

אלא בגדיו ודאי היו אותם הלבושים ממש, ולא של עשו, ואף על גב שכתוב בגדי עשו - בתפיסה היו אצלו. כמו כן אותה הבאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. פיון שפא יעקב, נודעה הבאר לאדונה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

בגוונא דא, אינון לבושיין, בטופסא הוו לגבי עשו, פיון דאלביש לון יעקב, אשתמודעו מאנין למאריהון. מיומא דעביד לון קודשא בריך הוא, לא סליקו ריחין דילהון, עד זמנא דא דלביש לון יעקב, דהא עד הזמן הזה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי דמות של אדם ויפיו.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. פיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הזה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי דמות של אדם ויפיו.